

MEDITAȚII ÎN VREMEA LĂCUSTELOR CĂ VIRUȘI PE ARIPI (III)

† Daniil
Episcop al Daciei Felix

„Ceea ce a rămas de la lăcustele mici au mâncat lăcustele mari, și ceea ce a rămas de la cele mari au mâncat cele zburătoare, și ceea ce a rămas de la cele zburătoare au prăpădit stolurile de lăcuste.” (Ioil 1,4).

MEDITATIONS DURING LOCUST WITH VIRUSES ON WINGS (3)

Abstract: The moment is our gift. Life is made up of a lot of time packs, full of eternity moments. Every moment should be received, lived, filled with sense and meaning, and lit by prayer. The Hesychast Orthodox Prayer fills to the fullest extent, warms, ignites and flames the golden Cup gem of every moment in our earthly and Christian life. Each moment has its infinite value, that is why a man, a Christian, a clergyman or a monk is bound to connect, bind and hang every moment of his life by faith, hope and love, humility, repentance and weeping, of God's eternity, for eventually God's eternity will call to judgment and judge the moments of our life, separating them as the shepherd breaks up the lambs from the goats.

Keywords: theological, accents, life, moment, eternity

„**Haidem să facem cărămizi și să le ardem cu foc!**” (Facere 11, 3) – deviza unui program și proiect spiritual. Aceste cuvinte rostite în necunoscuta limbă primordială de dinaintea de turnul Babel, în țara Senaar, de către unul sau de către unii dintre necunoscuții oameni de atunci, născuți după potopul de pe vremea lui Noe – cuvinte traduse în fapta ridicării turnului Babel și care aveau să provoace corespondentul divin: „Haidem, dar, să Ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul” (Facere 11, 7) –, ar putea

fi reinterpretate și traduse, mai ales după Pogorârea Duhului Sfânt sub chip de limbi de foc la Rusalii, într-un inedit și necesar program și proiect spiritual posibil, individual și colectiv: Haidem să facem cărămizi spirituale și să le ardem cu focul Duhului Sfânt, pentru că ne aflăm încă în șesul țării Senaar, a existenței noastre umane și dorim să ne îndreptăm și să ajungem, pe firul râului Fison, „în țara Havila” a teologisirii ortodoxe, „în care se află aurul cunoștinței de Dumnezeu”. (cf. Facere 2, 11-12).

Enoh, al șaptelea de la Adam, și-a frământat cărămida vieții lui, mai înainte de potop și de turnul Babel, în vremea celor două sute de ani ai umblării sale cu Dumnezeu, pentru ca aceasta să fie arsă cu focul cel dumnezeiesc în ziua răpirii sale la cer, precum Sfântul prooroc Ilie mai târziu.

Patriarhul Avraam a frământat șaptezeci și cinci de ani în Urul Caldeii și în Haran cărămida vieții lui, care avea să fie apoi arsă, într-un asfințit de soare, prin fumul ca dintr-un cuptor și para de foc ceresc, care i-a mistuit jertfa adusă lui Dumnezeu în ziua încheierii legământului cu Domnul, când i s-a cerut să numere și să contemple stelele cerului (cf. Facere 15, 1-21).

Moise a frământat patruzeci de ani în Egipt și încă patruzeci de ani în pustiul Madian cărămida vieții lui, mai întâi ca fiu adoptiv al fiicei lui faraon, iar apoi ca păstor al oilor socrului său Ietro, până când aceasta, la vârsta lui de optzeci de ani, avea să fie arsă de focul lui Dumnezeu descoperit în lumina și para rugului aprins din Sinai.

Împăratul Solomon avea să frământe vreme de șapte ani cărămizile templului sfânt din Ierusalim, început în cel de-al patrulea an al domniei lui, la patru sute optzeci de ani de la ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și isprăvit în cel de-al unsprezecelea an al său de domnie (III Regi 6, 1-38); și care aveau să fie arse în ziua sfințirii templului, prin rugăciunea lui și prin focul ce s-a pogorât din cer, care a mistuit arderea de tot și jertfele – „iar slava Domnului a umplut templul”. (II Paralipomena 7, 1).

Sfântul prooroc Isaia și-a frământat cărămida vieții lui până în anul morții regelui Ozia, când Dumnezeu i-a ars-o cu focul revelației serafimilor din templu (Isaia 6, 1-8). Așa s-a întâmplat cu toți dreptii, sfinții, patriarhii, și proorocii Vechiului Testament.

Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul și-a frământat trei ani și jumătate cărămida vieții lui în isihia de la pâraul Cherit, unde a fost hrănit de corbi, la porunca lui Dumnezeu, și în sihăstria lui din casa văduvei din Sarepta Sidonului, până când aceasta avea să fie arsă, dimpreună cu jertfa sa de pe Carmel, de focul lui Dumnezeu pogorât din cer, în urma puternicei sale rugăciuni de foc (III Regi 18, 38).

Cei trei tineri aruncați în cuptorul Babilonului, Anania, Misail și Azaria, și-au frământat cărămida vieții lor prin credința cea adevărată și neatârnată în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob și au ars-o, rămânând nemistuiți, prin roua cea cerească

pogorâtă de către îngerul lui Dumnezeu în mijlorul cuptorului, fiind pildă și icoană peste veacuri, de statornicie neclătinată și neatârnată în Adevăr.

Sfinții și dumnezeieștii Apostoli ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos, și-au frământat cărămizile vieții lor în vremea celor trei ani și jumătate de ucenicie lângă Mântuitorul Hristos, văzându-I minunile și ascultându-I învățăturile; cărămizi care aveau să fie arse în mod desăvârșit prin limbile de foc ale Duhului Sfânt de la Cincizecime sau Rusalii și care aveau să ajungă astfel temelii ale Bisericii Sale (Efeseni 2, 20) și ale cetății sfinte a Noului Ierusalim, ce se va pogorî din cer (Apocalipsă 21, 14).

Așa se va întâmpla și cu Sfântul Arhidiacon Ștefan și cu Sfântul Apostol Pavel. Pentru că a fost arsă cu revelația Șederii Mântuitorului Hristos de-a dreapta Tatălui (Faptele Apostolilor 7, 55-56), cărămida vieții Sfântului Arhidiacon Ștefan avea să fie zdrobită și ucisă prin nenumăratele lovituri de pietre, iar cărămida vieții Sfântului Apostol Pavel, frământată în țărâna și în pulberea de pe drumul Damascului, avea să fie arsă în mod desăvârșit prin răpirea sa la al treilea cer, unde a auzit cuvinte de nespus (cf. II Corinteni 12, 1-4).

„Foc am venit să arunc pe pământ, și cât de mult doresc să fie aprins!” (Luca 12, 49), spune Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În focul Duhului Sfânt pe care Domnul Hristos l-a aruncat pe pământ la Rusalii, El vrea să fie arse toate cărămizile frământate, prin gânduri, cuvinte și fapte creștinești, ale tuturor dreptmăritorilor creștini, cărămizi din care, precum din cărămida Sfântului Spiridon al Trinitundeii, iese deopotrivă, prin harul Preasfintei Treimi, foc și apă. Frământăm și facem cărămizi din gânduri, cuvinte și fapte; facem cărămizi din rugăciuni, virtuți și lacrimi; facem cărămizi din citiri, tâlcuiri și teologhisiri, pentru ca la vremea potrivită Dumnezeu să ni le învâpăieze cu focul lui Hristos – „Piatra cea din capul unghiului” și cu harul Duhului Sfânt, Mângâietorul și Călăuzitorul Bisericii Sale.

Haideți să facem cărămizi și să le ardem cu focul Rusaliiilor! (Hățăgel, 18 noiembrie 2020).

*

Rugăciunea „ca la o aruncătură de piatră” și „ca la o bătaie de arc” (Luca 22, 41; Facere 21, 16): Cuvintele Sfântului Evanghelist Luca „Și El S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră și, îngenunchind, Se ruga” (Luca 22, 41), cu privire la Rugăciunea Mântuitorului nostru Iisus Hristos din Grădina Ghetsimani, ar putea să ne învețe faptul că, ori de câte ori dorești să te rogi mai fierbinte și mai arzător lui Dumnezeu, este absolut nevoie și necesar să iei distanță față de oameni, depărtându-te de ei, precum a făcut Mântuitorul Hristos în Ghetsimani: Mai întâi S-a îndepărtat împreună cu Petru, Iacob și Ioan, pe care-i alesese și în Ghetsimani precum pe Tabor, de ceilalți opt ucenici și Apostoli (Iuda plecase de la Cină și avea să revină în Ghetsimani ca trădător); iar mai apoi, chiar și de aceștia trei, pe care i-a îndemnat, zicându-le: „Rugați-vă,

ca să nu cădeți în ispită” (Luca 22, 40). Dacă Hristos–„Piatra cea din capul unghiului”, a simțit nevoia să Se depărteze fizic de oameni, chiar dacă aceștia erau ucenici aleși și Apostoli iubiți, „ca la o aruncătură de piatră”, pentru a Se ruga lui Dumnezeu Tatăl, precum singur pe munte, după înmulțirea pâinilor în pustie și mai înainte de potolirea furtunii pe mare; cu atât mai mult noi, cei slabi și neputincioși, trebuie să facem aceasta. La Schimbarea la Față pe muntele Taborului, minune dumnezeiască despre care Sfântul Evanghelist Luca scrie că: „Și pe când se ruga El, chipul feței Sale S-a făcut altul și îmbrăcămintea Lui albă strălucind” (Luca 9, 29), Mântuitorul Iisus Hristos nu S-a îndepărtat de Sfinții Apostoli Petru, Iacob și Ioan „ca la o aruncătură de piatră”, pentru că voia să-i facă pe aceștia martori și mărturisitori ai dumnezeieștii Sale lumini necreate; la rugăciunea plină de lacrimi și de sudori de sânge, în virtutea dumnezeieștii Sale economii, a binevoit altfel.

Nimeni n-a aruncat cu piatra luată din „locul numit pardosit cu pietre, iar în evreiește Gabbata” (Ioan 19, 13), în Noaptea Sfintelor Patimi, ca să putem cunoaște distanța precisă a unei aruncături de piatră, făcută de mâna omenească. (Cea mai lungă și mai precisă „aruncătură de piatră”, nu va fi fost alta decât piatra pornită din praștia mânăuită de Dumnezeu prin mâna lui David, care a nimerit și s-a înfipt drept în fruntea lui Goliat, doborându-l cu fața la pământ (cf. I Regi 17, 49) – icoană a pietrei credinței ortodoxe care-l va doborî pe Antihrist la sfârșitul veacurilor, cel simbolizat de Goliat. Dar cea mai înfricoșătoare și mai înspăimântătoare aruncătură de piatră, este cea din Apocalipsă 18, 21, unde, un înger puternic aruncă în mare o piatră mare cât o piatră de moară, ca simbol al căderii și al prăbușirii „cu repeziciune” a Babilonului celui mare. Mai avem o bucată de piatră de râșniță, aruncată de către o femeie din turnul Sichemului, drept în capul răzvrătitului Abimelec, ucigașul fraților săi (cf. Judecători 9, 5 și 53).

Patriarhul Noe se va fi depărtat „ca la o aruncătură de piatră” de contemporanii săi, în vremea celor o sută de ani cât a lucrat la facerea corabiei de pe vremea potopului. Patriarhul Avraam se va fi depărtat și el „ca la o aruncătură de piatră” de contemporanii săi canaanei, ca să se poată învrednici de primirea Teofaniei de la stejarul Mamvri.

Moise s-a îndepărtat mai întâi „ca la o aruncătură de piatră” de Egipt, fugind în pustiul Madian și apoi de socrul său Ietro din nou, tot „ca la o aruncătură de piatră”, pentru a se apropia de muntele lui Dumnezeu, Horeb, unde avea să primească revelația rugului aprins. A treia oară s-a depărtat „ca la o aruncătură de piatră”, suindu-se pe munte, împreună cu Aaron și cu Or, ca să se roage, cu mâinile ridicate spre cer, iar apoi sprijinite de cei doi, pentru biruința lui Iosua și a evreilor împotriva amaleciților (Exod 17, 8-14). A patra oară Moise se îndepărtează „ca la o aruncătură de piatră”, de popor, soție, frate și soră, suindu-se pe muntele Sinai pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu și a primi tablele legii.

Sfântul proroc Ilie se îndepărtează „ca la o aruncătură de piatră”, de toți și de toate, mai întâi la pâraul Cherit, hrănit de corbi, dimineața și seara; iar după minunea de pe Carmel, pentru a fi hrănit și adăpat de către îngerul Domnului sub ienupărul de la Beer-Șeba; și apoi încă o dată, pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu în gura peșterii de la Horeb; iar în cele din urmă, despărțind și trecând Iordanul, împreună cu ucenicul său Elisei, pentru a fi răpit în carul cel de foc.

Patriarhul Iov, greu încercat de diavol, din îngăduința lui Dumnezeu, s-a îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră” de cetate, alegând să șadă plin de bube, pe grămada de gunoi de la marginea cetății, unde va sta de vorbă atât cu cei trei prieteni ai săi, dar și cu mai tânărul Elihu, iar la sfârșitul cărții sale, cu Însuși Dumnezeu, Care-i va vorbi „din sânul vijeliei” și „din mijlocul furtunii” (Iov 38, 1; 40, 6).

Prorocul Isaia nu se va fi putut învrednici de vedenia serafimilor din templu, fără ca mai întâi să se îndepărteze „ca la o aruncătură de piatră”, de toți contemporanii săi. Prorocul Daniel s-a îndepărtat de Darius Medul și de cei o sută douăzeci de satrapi „ca la o aruncătură de piatră”, rugându-se de trei ori pe zi lui Dumnezeu, în cămara sa cea de sus, având fereastra deschisă înspre Ierusalim, pentru ca, trecând nevătămat prin răstignirea din groapa cu lei, să se învrednicească de revelația „Celui Vechi de zile” (Daniel 6, 11; 7, 9).

Prorocul Iona s-a îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră” de niniviteni, făcându-și o colibă, ca loc de contemplație, la răsărit de Ninive (Iona 4, 5). Prorocul Avacum s-a îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră” de cei din vremea sa, pentru ca să se poată sui în turnul cel ce veghe al contemplației și convorbirii lui cu Dumnezeu (Avacum 2, 1-3).

Preotul și prorocul Zaharia s-a îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră”, în „ceasul tămâierii”, de „toată mulțimea poporului” care „era afară și se ruga” (Luca 1, 10), pentru a se învrednici în templu de vestirea nașterii Sfântului Ioan Botezătorul de către Sfântul Arhanghel Gavriil.

Sfântul Apostol Petru s-a îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră”, de cei din casa lui Simon Tăbăcarul din Iope, suindu-se pe acoperișul casei, „ca să se roage pe la ceasul al șaselea”, pentru ca, învrednicindu-se de extazul cerului deschis, să i se lămurească taina cea nouă a primirii păgânilor la Hristos, prin vedenia întreitei pogorâri a pânzei de masă din cer, plină de tot felul de bunătați (Faptele Apostolilor 10, 9-21).

Sfântul Apostol Pavel s-a îndepărtat, după convertirea de pe drumul Damascului, „ca la o aruncătură de piatră”, vreme de trei ani, în isihia din Arabia, unde se va fi învrednicit de răpirea la al treilea cer, când a auzit cuvinte de nespus (Galateni 1, 17-18; II Corinteni 12, 2-4).

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, a fost îndepărtat „ca la o aruncătură de piatră” de babilonia din Imperiul roman, prin exil, tocmai în „ostrovul ce se

cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Iisus”, unde se va învrednici de descoperirea și scrierea Apocalipsei (Apocalipsă 1, 9).

Lungimea distanței fizice și spirituale „ca la o aruncătură de piatră”, este condiție a rugăciunii „ca la o bătaie de arc”, precum a lui Agar în pustiu Beer-Șeba, care „și-a ridicat glasul și a plâns”, revărsându-și înaintea lui Dumnezeu Cel Atoatevăzător toată durerea și drama vieții ei, alungată și rătăcind singură cu fiul ei în pustiu, „când s-a sfârșit apa din burduf” (Facere 21, 14-16). „Și a auzit Dumnezeu glasul copilului (însetat și lepădat sub un mărăcine) din locul unde era și îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar și a zis: «Ce este, Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este! Scoală, ridică copilul și-l ține de mână, căci am să fac din el un popor mare!» Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii și a văzut o fântână cu apă, și-a umplut burduful cu apă și a dat copilului să bea. Și era Dumnezeu cu copilul și a crescut acesta, a locuit în pustiu, și s-a făcut vânător.” (Facere 21, 17-20). Totdeauna rugăciunea sfâșietoare „ca la o aruncătură de piatră” sau „ca la o bătaie de arc”, străpunge cerul și ne adapă pe fiecare cu apa cea vie din fântâna cea nesecată a harului Duhului Sfânt, în orice pustiu al vieții sau al existenței ne-am afla.

Urmând gândul insuflet și cuvintele inspirate ale Sfântului Evanghelist Luca despre depărtarea „ca la o aruncătură de piatră”, cuvântul Domnului îi poruncește Sfântului proroc Iezechiel, dar și nouă, zicându-ne fiecăruia: „Scoală-te și ieși la câmp, că am să-ți vorbesc acolo. Atunci m-am sculat, am ieșit la câmp, și iată mi s-a arătat acolo slava Domnului, pe care o văzusem la râul Chebar, și am căzut cu fața la pământ.” (Iezechiel 3, 22-23). De preaînalta stare a vederii slavei lui Dumnezeu și a căderii cu fața la pământ înaintea Lui, nu se poate învrednici nimeni, decât depărtându-se de tot, de toți și de toate, cel puțin „ca la o aruncătură de piatră”, și adeseori „ca la o aruncătură de arc”!

„Iar tu însă, când te rogi, intră în camera ta și închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 6). (Hățăgel, 23-24 noiembrie 2020).

*

Revelația de la Ghibeon (III Regi 3, 2-15; 9, 1-9; II Cronici 1, 1-13; 7, 12-22): În mod sigur împăratul Solomon cunoștea Legea și Cărțile lui Moise, precum și Psalmii scriși și lăsați de tatăl său David; dar de privilegiul de a-i vorbi și de a i se descoperi direct Dumnezeu, nu s-a învrednicit decât de două ori în viață: mai întâi la începutul domniei sale, iar a doua oară, după sfințirea templului ridicat și ctitorit de către el în Ierusalim. Cele două revelații dumnezeiești au loc la o distanță de timp de unsprezece ani, dar în același sfânt și binecuvântat loc, adică la Ghibeon. Despre cele două revelații dumnezeiești de la Ghibeon avem patru relatări biblice, două în Cartea a III-a a Regilor și două în Cartea a II-a a Cronicilor.

Despre cea dintâi revelație a lui Solomon de la Ghibeon, de la începutul domniei lui, Cartea a III-a a Regilor, ne relatează următoarele: „Poporul tot mai aducea jertfe pe înălțimi, căci nu era încă zidit templul numelui Domnului până în acel timp. Și Solomon, care iubea pe Domnul, purtându-se după legea tatălui său, a adus și el jertfe și tămâieri pe înălțimi. Deci s-a sculat și el și s-a dus la Ghibeon, ca să aducă jertfe acolo, căci acolo era cea mai mare înălțime. O mie de jertfe pentru ardere de tot a adus Solomon pe acel jertfelnic. La Ghibeon însă s-a arătat Domnul lui Solomon noaptea în vis și i-a zis: «Cere ce vrei să-ți dau!». Și a zis Solomon: «Tu ai făcut cu robul Tău David, tatăl meu, mare milă; și, pentru că el s-a purtat cu vrednicie și cu dreptate și inimă curată înaintea Ta, nu ți-ai luat această milă mare de la el; și i-ai dăruit fiu pe tronul lui, precum și este aceasta astăzi. Și acum Tu, Doamne Dumnezeu meu, ai pus pe robul Tău rege în locul lui David, tatăl meu; însă eu sunt foarte tânăr și nu știu să conduc. Și robul Tău este în mijlocul poporului Tău pe care l-ai ales, popor nesfârșit de mare, care din pricina mulțimii lui nu se poate nici socoti, nici număra. Dăruiește-i dar robului Tău minte pricepută, ca să asculte și să judece poporul Tău și să deosebească ce este bine și ce este rău; căci cine poate să povățuiască pe acest popor al Tău, care este nesfârșit de mare?» Și i-a plăcut Domnului că Solomon a cerut aceasta. Și a zis Dumnezeu: «Deoarece tu ai cerut aceasta și n-ai cerut viață lungă; n-ai cerut bogăție, n-ai cerut sufletele dușmanilor tăi, ci ai cerut înțelepciune, ca să știi să judeci, iată Eu voi face după cuvântul tău; iată, Eu îți dau minte înțeleaptă și pricepută, cum nici unul n-a fost ca tine înaintea ta și cum nici nu se va mai ridica după tine. Ba îți voi da și ceea ce tu n-ai cerut: bogăție și slavă, așa încât nici unul dintre regi nu va fi asemenea ție, în toate zilele tale. Și dacă vei umbla pe drumul Meu, ca să păzești legile Mele și poruncile Mele, cum a umblat tatăl tău David, îți voi înmulți și zilele tale». Și s-a trezit Solomon din somn și iată, acesta fusese vis. Apoi s-a sculat și a venit la Ierusalim și a stat înaintea jertfelnicului celui de dinaintea chivotului cu legea Domnului, care era în Sion, a adus arderi de tot, a săvârșit jertfe de împăcare și a făcut mare ospăț pentru toate slugile sale.” (III Regi 3, 2-15).

Tot despre cea dintâi revelație dumnezeiască de la Ghibeon, Cartea a II-a a Cronicilor ne spune: „În vremea aceea Solomon, fiul lui David, se întărise în domnie și Domnul Dumnezeu lui era cu el, înălțându-l foarte sus. Solomon a poruncit să se adune tot Israelul: căpeteniile peste mii, căpeteniile peste sute, judecătorii și toți cei ce cârmuiau în Israel până la capii de familie. Apoi s-a dus Solomon și toată adunarea pe înălțimea cea din Ghibeon, căci acolo era cortul cel dumnezeiesc al adunării pe care-l făcuse Moise, robul lui Dumnezeu, în pustiu. Chivotul Domnului îl adusesese David din Chiriatiarim la locul pe care-l pregătise pentru el David, în Ierusalim, unde-i făcuse un cort nou. Iar jertfelnicul cel de aramă, pe care-l făcuse Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, rămăsese acolo, înaintea cortului celui vechi al Domnului. Pe acesta îl cerceta

Solomon cu adunarea. Și aici, înaintea feței Domnului, pe jertfelnicul cel de aramă, care era înaintea cortului adunării, a adus Solomon o mie de arderi de tot. În noaptea aceea S-a arătat Dumnezeu lui Solomon și i-a zis: «Cere ce dorești să-ți dau?» Iar Solomon a zis către Dumnezeu: «Tu ai făcut cu David, tatăl meu, milă mare și m-ai pus pe mine rege în locul lui. Să se împlinescă dar, Doamne Dumnezeule, cuvântul Tău cel către David, tatăl meu! De vreme ce m-ai pus pe mine peste un popor mult la număr, ca pulberea pământului, Apoi dă-mi mie acum înțelepciune și știință, ca să pricep cum să cârmuiesc pe poporul acesta, căci cine poate să cârmuiască pe acest mare popor al Tău?» Atunci Dumnezeu a zis către Solomon: «Pentru că tu ai avut la inimă asemenea lucru și n-ai cerut bogăție, averi și slavă, nici sufletele neprietenilor tăi; n-ai cerut de asemenea nici zile multe, ci ai cerut înțelepciune și știință, ca să judeci pe poporul Meu peste care te-am pus rege, de aceea ți se dă înțelepciune și știință, iar bogăție, averi și slavă îți voi da atâta, câtă n-au mai avut regii cei dinainte de tine și nici după tine nu vor mai avea». Apoi a venit Solomon de pe înălțimea cea din Ghibeon, de la cortul adunării, la Ierusalim și a domnit peste Israel.” (II Cronici 1, 1-13).

A doua revelație dumnezeiască de la Ghibeon, care a avut loc în cel de-al unsprezecelea an al domniei lui Solomon, îndată după sfințirea templului din Ierusalim și pogorârea focului din cer (III Regi 6, 37-38; II Cronici 7, 1-2), ne este prezentată în Cartea a III-a Regilor, astfel: „După ce Solomon a sfârșit de zidit templul Domnului și casa regelui și tot ce Solomon a dorit să facă, S-a arătat Domnul lui Solomon a doua oară, la Ghibeon, și i-a zis Domnul: «Am auzit rugăciunea ta și cererea ta cu care te-ai rugat către Mine și ți-am îndeplinit toate după cererea ta; am sfințit templul pe care l-ai zidit, ca să petreacă numele Meu acolo în veci și vor fi ochii și inima Mea acolo în toate zilele. Dacă tu te vei purta înaintea feței Mele, cum s-a purtat tatăl tău David, cu inimă curată și cu dreptate, împlinind tot ce Eu ți-am poruncit, și vei păzi rânduielile și legile Mele, atunci voi întări tronul regatului tău peste Israel în veci, precum i-am grăit lui David, tatăl tău, zicând: Nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe tronul lui Israel».” (III Regi 9, 1-5).

Cea de-a doua revelație dumnezeiască de la Ghibeon, de după sfințirea templului, ne este prezentată și în Cartea a II-a a Cronicilor, astfel: „Atunci S-a arătat Domnul lui Solomon, noaptea, și i-a zis: «Am auzit ruga ta și Mi-am ales locul acesta să fie templu pentru aducerea de jertfe». De voi încuia cerul și nu va fi ploaie, de voi porunci lăcustei să mănânce țara, sau voi trimite vreo boală molipsitoare asupra poporului Meu și se va smeri poporul Meu, care se numește cu numele Meu, și se vor ruga și vor căuta fața Mea, și se vor întoarce de la căile lor cele rele, atunci îi voi auzi din cer, le voi ierta păcatele lor și le voi tămădui țara. Acum ochii Mei vor fi deschiși și urechile Mele vor fi cu luare-aminte la rugăciunea ce se va face în locul acesta. Căci am ales acum și

am sfințit templul acesta, pentru ca să fie numele Meu acolo în veci; și ochii Mei și inima Mea să fie acolo în toate zilele. Dacă tu vei umbla înaintea fetei Mele, cum a umblat David, tatăl tău, și vei face toate câte ți-am poruncit, și vei păzi rânduielile și legile Mele, atunci îți voi întări tronul regatului tău, după cum am făgăduit lui David, tatăl tău, când am zis: Nu va lipsi din tine bărbat care să domnească peste Israel.” (II Cronici 7, 12-18).

Cele două revelații dumnezeiești de la Ghibeon au loc noaptea. În cea dintâi este un dialog între Dumnezeu și Solomon, care nu cere altceva, decât înțelepciune de la Domnul. În cea de-a doua revelație, vorbește doar Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunea lungă și fierbinte a lui Solomon, de la sfințirea templului. Cea dintâi revelație dumnezeiască de pe înălțimea de la Ghibeon, stă la temelia domniei lui Solomon; cea de-a doua revelație dumnezeiască de la Ghibeon, încununează slujba de la sfințirea templului. Amândouă revelațiile de la Ghibeon sunt izvorul și rădăcina Pildelor lui Solomon, a Cântării Cântărilor și a Ecclesiastului.

Revelația dumnezeiască de la Ghibeon, (înțelegându-le aici pe amândouă) este curcubeul legământului lui Dumnezeu cu Solomon. Revelația dumnezeiască de la Ghibeon este scara cerului lui Solomon. Revelația dumnezeiască de la Ghibeon este rugul aprins al lui Solomon, de pe jertfelnicul templului din Ierusalim. Revelația dumnezeiască de la Ghibeon este stâlpul de foc al lui Solomon și carul cel de foc al înțelepciunii acestuia.

Referindu-se la Solomon și la revelația de la Ghibeon, Isus Sirah spune și scrie în Cartea Înțelepciunii sale: „După aceasta s-a sculat fiul cel înțelept, care după războaiele lui David, a odihnit într-o lărgime. Solomon a domnit în zilele păcii, și Dumnezeu i-a dat odihnă primprejur, ca să înalțe templu întru numele Lui și să gătească loc sfânt în veci. Cât de înțelept ai fost în tinerețile tale și te-ai umplut ca un râu de înțelegere! A acoperit sufletul tău pământul și l-ai umplut cu pildele tale adânci la tâlc. La ostroave, departe, a ajuns numele tău și ai fost iubit într-o pacea ta. Pentru cântece, pentru pilde, pentru parimii și pentru tălmăciri s-au mirat de tine țările, întru numele Domnului Dumnezeu, Cel care S-a numit Dumnezeuul lui Israel. Ai adunat ca și cositorul aurul și ca plumbul ai înmulțit argintul... Și s-a odihnit Solomon cu părinții săi.” (Înțelepciunea lui Isus Sirah 47, 13-20 și 26).

Revelația dumnezeiască de la Ghibeon constituie motivul și temeiul pentru care Mântuitorul Iisus Hristos se referă în Sfânta și dumnezeiasca Sa Evanghelie, de două ori la acesta, mai întâi în Predica de pe Munte: „Luați aminte cum cresc crinii de pe câmp: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici chiar Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia” (Matei 6, 28-29; Luca 12, 27); apoi, referindu-se la necredința și împietrirea iudeilor, Mântuitorul spune: „Regina de la miazăzi se va scula la judecată cu neamul acesta și-l va osândi, căci a venit de la marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon, și iată, aici este mai mult decât Solomon.”

(Matei 12, 42; Luca 11, 31). Și tot despre Solomon amintește și Sfântul Arhidiacon și Întâiul Mucenic Ștefan, în predica sa din sinedriu: „Iar Solomon I-a zidit Lui casă” (Faptele Apostolilor 7, 47).

De asemenea, Sfântul Apostol Iacob se va fi inspirat cu siguranță din revelația dumnezeiască de la Ghibeon și din cererea lui Solomon cea bineplăcută lui Dumnezeu de-a i se dăruî înțelepciune, atunci când scrie în Epistola sa Sobornicească: „Și de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire și fără înfruntare; și i se va da” (Iacob 1, 5), precum lui Solomon. (Hățăgel, 25 noiembrie 2020).

*

Corabia Bisericii lui Hristos nu ia apă! După cum corabia lui Noe de pe vremea potopului, nu a suferit nici o avarie și nu a luat apă, pentru că a fost făcută de mâna patriarhului, la porunca lui Dumnezeu, și a fost închisă de mâna lui Dumnezeu, mai înainte de revărsarea ploilor potopului (Facere 7, 16), plutind peste ape, până la oprirea pe munții Ararat; tot așa și corabia Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos, pentru că avem asigurarea cuvântului evanghelic care spune că „nici porțile iadului nu o vor birui” (Matei 16, 18). Nici persecuțiile prigonitorilor, nici rătăcirile ereticilor, nici răutatea schismaticilor, nici paranoia sectelor și nici răsuflările antihristice de azi și de mâine, nu au putut, nu pot și nu vor putea opri, abate, devia sau avaria Biserica lui Hristos, cea „una, sfântă, sobornicească și apostolească”, din drumul ei spre Eshaton și spre Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu. De aceea:

„Fiți liniștiți!” – precum l-a liniștit Dumnezeu pe Moise la Marea Roșie;
 „Fiți liniștiți!” – precum liniștiți erau Sfinții Apostoli când Îl aveau pe Mântuitorul Hristos în corabie cu ei;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștit era sufletul lui David mai înainte de confruntarea cu Goliat;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștiți erau Sfinții Apostoli după Arătarea Domnului din Seara Învierii;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștit era Sfântul Apostol Pavel în timpul furtunii de pe Mediterana și în vremea naufragiului din insula Malta;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștite erau la venirea Mirelui, fecioarele cele înțelepte cu candelile aprinse și cu untdelemn în vase;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștiți au fost cei trei tineri din cuptorul Babilonului, și precum liniștit a fost Sfântul proroc Daniel aruncat în groapa cu lei;

„Fiți liniștiți!” – precum liniștiți trebuie să fim în preaslăvita și mult dorita Zi a celei de A Doua Veniri a lui Hristos. Norii cerului pe care El va veni și se va pogorî, să risipească norii temerilor și îngrijorărilor noastre, căci „Cu noi este Dumnezeu”, chiar dacă nu toate neamurile vor înțelege aceasta și se vor pleca.

Credința, rugăciunea și cântarea noastră a tuturor creștinilor în aceste vremuri și în aceste zile, ar trebui să fie: „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și

vă plecați. Auziți până la marginile pământului, cei puternici plecați-vă. De vă veți întări, iarăși veți fi biruiți. Și orice sfat veți sfătui – împotriva lui Hristos și a Bisericii Sale –, îl va risipi Domnul, și cuvântul pe care îl veți grăi nu va rămâne întru voi, căci cu noi este Dumnezeu!” (Isaia 8, 9-10).

Corabia Bisericii lui Hristos nu ia apă pentru că este plină de Aghiasma harului Duhului Sfânt. (Hățăgel, 30 noiembrie 2020, Pomenirea Sfântului Apostol Andrei).

*

Evanghelia Sfântului Apostol Andrei „cel întâi chemat”: Deși Sfântul Apostol Andrei n-a fost pe Tabor, între cei trei martori ai Schimbării la Față a Domnului; nici în casa lui Iair, la învierea fiicei acestuia; nici în Ghetsimani, ca martor al rugăciunii cu sudori de sânge a Mântuitorului; nici n-a alergat în Dimineața Învierii la Mormântul gol; nici n-a rostit el predica de la amvonul Cincizecimii, ci fratele său, Sfântul Apostol Petru; și nici n-a săvârșit vreo minune consemnată în Faptele Apostolilor; și deși n-a scris vreo Evanghelie pe pergament, precum cei patru Sfinți Evangheliști, și cu atât mai puțin vreo Epistolă sobornicească, precum Sfinții Apostoli Petru, Iacob, Ioan și Iuda; totuși, credem și mărturisim faptul că Sfântul Apostol Andrei scrie neîncetat Evanghelia lui Hristos, de două mii de ani, pe pergamentul spațiului carpato-danubiano-pontic și pe firmamentul cerului ortodox românesc de deasupra!

Prezent în toate versetele neotestamentare unde sunt amintite numele și numărul celor doisprezece Sfinți Apostoli (Matei 4, 18; 10, 2; Marcu 1, 16 și 29; 3, 18; 13, 3; Luca 6, 14; Ioan 1, 40-44; 6, 8; 12, 22 și Faptele Apostolilor 1, 13), Sfântul Apostol Andrei este amintit o singură dată alături de cei trei aleși de pe Tabor, din casa lui Iair și din Ghetsimani; și anume, în legătură cu cuvântarea Mântuitorului Iisus Hristos despre dărâmarea Ierusalimului și sfârșitul lumii, în relatarea Sfântului Evanghelist Marcu: „Și ieșind din templu, unul dintre ucenicii Săi I-a zis: Învățătorule, privește ce fel de pietre și ce clădiri! Dar Iisus a zis: Vezi aceste mari clădiri? Nu va rămâne piatră peste piatră să nu se risipească. Și șezând pe Muntele Măslinilor, în fața templului, Îl întrebau, de o parte, Petru, Iacob, Ioan și cu Andrei: Spune-ne nouă când vor fi acestea? Și care va fi semnul când va fi să se împlinescă toate acestea? Iar Iisus a început să le spună: Vedeți să nu vă înșele cineva...” (Marcu 13, 1-5).

Evanghelia Sfântului Apostol Andrei se scrie continuu prin lucrarea Duhului Sfânt, având până în prezent patruzeci și trei de capitole, după numărul Eparhiilor ortodoxe românești din țară și din străinătate; iar versetele acestor capitole sunt toate bisericile și paraclisele, mănăstirile și schiturile, precum și catedralele eparhiale, din cuprinsul Patriarhiei Române, în care se slăvește Dumnezeu zilnic, sau în Duminici și sărbători; Peștera Sfântului Apostol Andrei fiind prologul, iar Catedrala Mântuirii Neamului fiind epilogul acestei Sfinte și dumnezeiești Evanghelii ortodoxe românești!

Referitor la Epistola sobornicească nescrisă a Sfântului Apostol Andrei, am putea îndrăzni să spunem că aceasta se scrie, de zeci de ani, prin personalitatea, sfințenia, teologia, teologhisirea și mărturia Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca de la Prislop. Această Epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Andrei, are numai două capitole: capitolul întâi, de la nașterea din 29 septembrie 1910 până la trecerea la cele veșnice a Sfinției Sale în 28 noiembrie 1989; iar capitolul doi, de la săvârșirea Părintelui Arsenie Boca, până la proclamarea canonizării Sfinției Sale; după care va urma capitolul trei al Epistolei sobornicești a Sfântului Apostol Andrei: de la proclamarea canonizării Părintelui Arsenie Boca, până la A Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos.

Fiecare creștin ortodox român botezat este o literă, sau o parte de literă – o cirtă sau o iotă – din această Sfântă și dumnezeiască Evanghelie a Sfântului Apostol Andrei, „cel întâi chemat”. Așa și astfel, vom putea afla și noi pe Mesia, Care se numește Hristos, după cum a mărturisit Sfântul Apostol Andrei, către fratele său Simon-Petru (Ioan 1, 40-41). „Și l-a adus la Iisus.” (Ioan 1, 42). Sfântul Apostol Andrei, dimpreună cu Maica Domnului, cu Soborul tuturor Sfinților români și cu Părintele Arsenie Boca, să ne aducă și pe noi pe toți, și pe fiecare în parte, la Hristos, Dumnezeuul nostru. (Hățăgel, 30 noiembrie 2020, Pomenirea Sfântului Apostol Andrei).

*

Oameni liberi, oameni trași de căpăstru și oameni legați cu lanțuri la mâini și la picioare: Oamenii liberi sunt oamenii care își au și își descoperă rădăcinile în cer (Părintele Arsenie Boca) și în pământul cel bun al Evangheliei din pilda Semănătorului rostită de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Oamenii liberi sunt cei care merg neabătut pe Calea lui Hristos și împreună cu Hristos, pe drumul spre Emaus al veșniciei, drum care începe cu convertirea de la poarta Damascului; oamenii liberi sunt cei care cunosc, trăiesc și mărturisesc Adevărul lui Hristos, Care îi face liberi (Ioan 8, 32); oamenii liberi sunt cei care își trăiesc viața în Viața lui Hristos, care este temelia vieții veșnice.

Oamenii trași de căpăstru sunt oamenii „teleghidăți” de către diavoli „la toate nebuniile” (cf. pictura Părintelui Arsenie Boca de la Drăgănescu). Oamenii trași de căpăstru sunt oamenii care se lasă atrași prin ispite în noroiul păcatelor, în mlaștina patimilor, în nămolul viciilor și în nisipurile mișcătoare ale fărădelegilor.

Oamenii legați cu lanțuri la mâini și la picioare sunt oamenii împătimiți, oamenii dependenți de cele rele, oamenii înrobiți de diavolul, care îi fac voile lui, oamenii care trăiesc în bezna necredinței și în întunericul necunoștinței de Dumnezeu, oameni care nu fac nici un pas spre Dumnezeu și pe calea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale, oameni împietriți și pietrificați, robi ai diavolului și întemnițați ai iadului, mai înainte de a ajunge acolo, precum tâlharul nepocăit, răstignit de-a stânga Domnului Hristos. Oamenii legați cu lanțuri la mâini și la picioare, sunt asemenea nenorocitului legat „în lanțuri și obezi” din ținutul Gadarenilor, mai înainte de a fi videcat și izbăvit de către Mântuitorul Hristos

de legiunea de demoni care îl chinuia prin locuri pustii și prin morminte (Marcu 5, 4-5; Luca 8, 29). Lanțurile la mâini înseamnă neîmplinirea și nelucrarea faptelor bune, iar lanțurile la picioare însemnează împiedicarea și neumblarea pe calea mântuirii și a împlinirii legilor și poruncilor lui Dumnezeu.

Dreptul Abel a fost un om liber, dar Cain, fratele său, a fost tras prin căpăstrul invidiei înspre crimă, iar prin nepocăință a ajuns în lanțuri și obezi. Enoh a fost cu desăvârșire liber prin umblarea sa cu Dumnezeu, rămânând astfel pildă peste veacuri, pentru toți muritorii de pe pământ. Moise, slujitorul lui Dumnezeu, a fost un om liber, dar faraon, legat în lanțurile păgânătății, idolatriei și împietririi, a fost tras de căpăstru de către diavolul și înecat în adâncul Mării Roșii. Core, Datan și Aviron erau legați în lanțurile cârtirii și în obezile răzvrătirii, fapt pentru care s-a despicat pământul și i-a înghițit de vii. Acan a fost tras de căpăstru în Ierihon, ascunzând și furând drugul de aur, fapt pentru care, descoperit fiind, a sfârșit ucis cu pietre. Saul a fost tras de căpăstru, ieșind de sub ascultarea lui Samuel și intrând sub ascultarea de diavolul. David a fost tras de căpăstru, căzând în păcat cu Batșeba și punând la cale uciderea soțului acesteia, Urie Heteul, până când lacrimile pocăinței i-au deschis ochii, în urma muștrării prorocului Natan. Abesalom a fost tras de căpăstru spre răzvrătirea față de tatăl său David, căpăstru care l-a atârnat de părul vâlvoi în crengile stejarului, sfârșind străpuns de săgeți. Ahab și Izabela s-au tăvălit în lanțurile păgânătății și ale idolatriei, care n-au putut fi rupte nici de cuvântul ca un ciocan de foc al Sfântului proroc Ilie Tesviteanul, pregătindu-și amândoi un sfârșit cumplit. Ghehazi, slujitor și ucenic al Sfântului proroc Elisei, a fost tras de căpăstru în patima lăcomiei și iubirii de argint, cerând foloase necuvenite, în ascuns, de la Neeman Sirianul, fiind pedepsit cu lepra acestuia. În lanțuri a ajuns vreme de șapte ani și împăratul Nabucodonosor al Babilonului, până când, ridicându-și ochii spre cer i-a venit mintea la loc. (cf. Daniel 4, 31).

Căpăstrul care l-a tras pe Iuda Iscarioteanul înspre iubirea de arginți, s-a transformat în funie de spânzurat, după cum lanțurile fărădelegilor lui Irod, din Faptele Apostolilor, s-au prefăcut în viermi care l-au mâncat de viu (cf. Faptele Apostolilor 12, 23). Căpăstrul păcatelor și lanțurile patimilor și fărădelegilor nu pot fi destrămate, rupte și sparte decât prin actul și Taina sfântă a Pocăinței, care îl face pe om, din rob al păcatului, din nou liber în Hristos, așa cum s-a întâmplat cu tâlharul pocăit, care a făcut mărturisire publică în biserica mănăstirii condusă de un mare duhovnic, precum citim în Scara Sfântului Ioan Sinaitul (IV, 14-15; Filocalia rom. ed. 1980, pg. 83-85).

Pe oamenii trași de căpăstru îi eliberează jugul lui Hristos, iar pe oamenii cu lanțuri la mâini și la picioare îi eliberează crucea lui Hristos (cf. Matei 11, 29; 16, 24). Oamenilor liberi în Hristos le cresc aripi nevăzute, precum serafimilor celor cu câte șase aripi și precum Sfântului Ioan Botezătorul, în iconografia ortodoxă. (Hățăgel, 4 decembrie 2020, Ziua înmormântării Părintelui nostru Arsenie Boca).